

РЕШЕНИЕ

№ 10273

гр. София, 16.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 18.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **34** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба на Е. Г./ Е. Г., гражданин на Република Т., [дата на раждане] в [населено място], Република Т., против отказ за издаване на виза от 24.11.2025г. по заявление, подадено на 09.10.2025г., издаден от завеждащ консулската служба, Консулска канцелария на Република България в [населено място], Република Т.

В жалбата са изложени доводи, че отказът е незаконосъобразен поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Жалбоподателят твърди, че не са налице основанията, визирани в отказа - чл. 10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Счита, че отказът е немотивиран, че разполага с достатъчно средства за издръжка в България, че посочената в административния акт сума е неточна, твърди че са представени доказателства за наличието на стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка. Претендира, че с обжалвания отказ са засегнати основните му права по чл. 8 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ) и по-конкретно правото на личен живот. Моли съда да отмени изцяло отказ за издаване на дългосрочна виза, издаден от завеждащ консулската служба, Консулска канцелария на Република България в [населено място], Република Т.. Претендира разноски. Представя подробни писмени бележки.

Ответникът, завеждащ консулската служба, Консулска канцелария на Република България в [населено място], Република Т., чрез процесуалния си представител, изпраща административната пречка. Не претендира присъждане на разноски. В писмено становище излага съображения за законосъобразност на обжалвания отказ и моли обжалването да бъде отхвърлено.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление за издаване на виза тип D от 09.10.2025г. жалбоподателят Е. Г./ Е. Г., гражданин на Република Т., [дата на раждане] в [населено място], Република Т., подал до Консулската канцелария на Република България в [населено място], Република Т. искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D с цел да пребива като пенсионер.

Към заявлението са приложени: копие от паспорта на жалбоподателя; удостоверение за размера на получаваната пенсия, издадено от Република Т.; договор за наем от 26.06.2025г.; нотариално заверена декларация от наемодателя, че предоставя на турския гражданин адрес на пребиваване в [населено място]; банково удостоверение за открита банкова сметка на Е. Г./ Е. Г. и разполагаемата наличност по нея; свидетелство за съдимост на чужденеца; извлечение от гражданския регистър на област Б., [община] за жалбоподателя и семейството му; застраховка; копие от студентски книжки на дъщеря му и удостоверение от Медицински университет - [населено място], че Ф. Ж. Г. е записана за студент по медицина, завършила е пълния курс на обучение и предстои да получи диплома на 17.02.2026г. и копие от разрешение за пребиваване в Република България на Ф. Ж. Г..

На 24.11.2025г. е постановен обжалваният в настоящето производство отказ на виза. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 1, т.17 от ЗЧРБ. Като фактически основания за отказа е посочено, че: при проверка е установено, че “апликанката ще заплаща наем 1152 лв. на месец. Не са представени достатъчно надеждни доказателства за средства за издръжка”.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция “Миграция” и ДАНС са изискани и представени доказателства във връзка със заявлението на жалбоподателя от 09.10.2025г.

С писмо рег. № М-735/26.01.2026г. зам.- председателят на ДАНС уведомява съда, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществено от С. - ДАНС, като е изразено положително становище в Националната визова информационна система, тъй като апликантът не е бил идентифициран като заплаха за националната ни сигурност. Становището е изразено по електронен път и няма изготвени писмени документи.

От дирекция „Миграция“ МВР, с писмо рег. № 536400-11057 от 28.01.2026г. на зам.-директора на дирекция “Миграция” МВР е изпратено становище рег. № 513р-125211/20.11.2025г. относно извършена проверка по искането за дългосрочна виза на чужденеца. Посочено е, че то е отрицателно, на основание чл. 10, ал.1, т.9 от ЗЧРБ. В резултат на извършените проверки е установено, че чуждият гражданин ще заплаща наем в размер на 1200 лв. на месец, като получава 1152 лв. пенсия, което е показателно, че същият няма достатъчно средства за издръжка в Република България.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена на 12.12.2025г. от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване на отказа за издаване на виза на 01.12.2025г. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят претендира засягане на правата му по чл.8 от ЕКПЧ. Видно от изложеното в жалбата Е. Г./ Е. Г. желае да се установи в България, където пребивава дъщеря му. Следователно жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществуването на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от приложенияте към преписката Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г. на министъра на външните работи, изменена и допълнена със Заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на министъра на външните работи и Заповед № 315/04.11.2024г на генералния консул в Генералното консулство Република България в [населено място], Република Т..

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - "Наредбата". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В случая визата е поискана с цел получаване право на пребиване по реда на чл. 24, ал.1, т. 10 от ЗЧРБ, според който разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ (виза вид D) и са получили право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната. По делото е установено, че жалбоподателят е пенсионер, което се установява от представените документи от социално-осигурителния регистър, областна дирекция "Социално подпомагане" Б..

Оспореният отказ е издаден в писмена форма, но не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - не съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал. 1, т.17 и от ЗЧРБ. Съгласно посочената разпоредба се отказва издаване на виза на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

В случая като фактическо основание за постановяване на обжалвания отказ за виза е посочено, че "апликанката ще заплаща наем 1152 лв. на месец. Не са представени достатъчно надеждни доказателства за средства за издръжка".

Така посочените фактически основания не кореспондират с посоченото правно основание - чл. 10, ал. 1, т.17 от ЗЧРБ, а по-скоро би се отнасяло по предвиденото в чл. 10, ал.1 ,т.9 от ЗЧРБ, че няма осигурена издръжка. Посочените във фактическото основание за издаване на обжалвания

отказ противоречи и на събраните в хода на административното производство доказателства. Отнася се за “апликантка”, а в случая е отказана виза на лице от мъжки пол. Посочено е, че ще заплаща наем 1152лв., а от представения към заявлението договор за наем на недвижим имот, се установява, че договореният наем е в размер на 1050 лв. и се дължи и от дъщеря му, а не само от жалбоподателя, тъй като и двамата са страна по договора за наем. Не са обсъдени размерът на получаваната пенсия на жалбоподателя, доходите на дъщеря му, нито наличните средства по банковата му сметка, за която е представено удостоверение. От друга страна, не е посочен нито един факт относно недостоверност на целта и условията на пребиваването му в страната.

Приложените по делото доказателства не установяват наличието на материалноправните предпоставки, визираны в чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Видно от приложените към административната преписка договор за наем на недвижим имот от 26.06.2025г., декларация за предоставяне на адрес за пребиваване, удостоверение за пенсия, целта и условията на заявеното пребиваване в страната са действителни и са установени по делото. Те не се и оспорват от административния орган, нито от ДАНС или Дирекция “Миграция”. Истинността на приложените по делото писмени доказателства не е оспорена, поради което не е налице соченото в оспорения отказ материалноправно основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ - недоказана достоверна цел и условия за заявеното пребиваване основания не се подкрепят от събраните по делото и неоспорени от страните писмени доказателства, част от които като официални документи обвързват съда с материалната си доказателствена сила.

Установено е, че Е. Г./ Е. Г. е пенсионер и получава пенсия и на това основание спрямо него е приложима нормата на чл. 24, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ. Изяснена е целта, както и условията на заявеното пребиваване. Като фактическо основание за отказ е посочено, че апликантката ще плаща наем 1152 лв. на месец, в отрицателното становище на дирекция „Миграция“ е посочено, че ще заплаща наем в размер на 1200 лв. на месец, а от договора за наем се установява, че наемът е в размер на 1050 лв. Неясно остава дали посочените в акта фактически основания се отнасят за него или за друго лица, още повече, че не кореспондират е посоченото правно основание. Противоречието в мотивите на административния акт е съществено и на практика се приравнява на липса на мотиви, тъй като препятства апликантът да разбере причините за отказ и да организира защитата си, а съда да извърши проверка на законосъобразността на акта.

По изложение съображения, административният акт като незаконосъобразен следва да бъде отменен. Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество, поради което, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода на спора, на жалбоподателя следва да се заплатят сторените разноски, съгласно представения списък в размер на 605,11 евро, от които 5,11 евро платена държавна такса и 600 евро заплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал.1 и чл.2 АПК, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Е. Г./ Е. Г., гражданин на Република Т., [дата на раждане] в [населено място], Република Т., против отказ за издаване на виза от 24.11.2025г., по заявление, подадено на 09.10.2025г., издаден от завеждащ консулската служба, Консулска канцелария на Република България в [населено място], Република Т..

ВРЪЩА преписката на завеждащ консулската служба, Консулска канцелария на Република

България в [населено място], Република Т. за ново произнасяне по заявлението на Е. Г./ Е. Г., от 09.10.2025г.,

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Е. Г./ Е. Г., гражданин на Република Т., с турски идентификационен номер 36091123342, разноски в размер на 605,11 евро (шестстотин и пет евро и единадесет цента).

Съдия: